

[Skrumsager Skau]

nu kunne gå den ene eller den anden i bedene på forhånd; fordi man var blevet sur over, at man ikke var med det ene sted, prøvede man på at stikke en kæp i hjulet et andet sted.

O.k., lad det ligge. Nu ophæver vi renteaftgiften, og det sker jo med et meget stort flertal i folketingsalen, men det må ikke på nogen måde tages som et signal til – og det har flere ordførere jo også været inde på – at man nu bare kan starte et lånefinansieret forbrug i vores samfund. For i mellemtiden er der også sket mange andre ting. Vi har nemlig fået den fulde virkning af skattereformen, som vi traf beslutning om i 1985, og som fik virkning her fra 1987, hvor rentefradragsretten er blevet beskåret for højindkomstgrupperne fra 73 pct. til nu 50 pct., plus at vi har fået en relativt lav inflation i Danmark, som gør, at folk i dag er blevet klar over, at det at låne koster. Jeg synes også, det signal skal sendes fra talerstolen i dag, og at vi alle sammen skal være opmærksom på det i vores daglige forbrug.

Jeg tror faktisk også, at alle er klar over det, og at man derfor ikke går ud nu og foretager et lånefinansieret forbrug, men at man tænker sig om to gange, ligesom man har gjort tidligere. Det kan man også se af, at renteaftgiften jo ikke har givet et provenu. Det var heller ikke meningen, at den skulle give et provenu; den skulle have en psykologisk virkning på vores økonomi, og det har den haft, og den virkning fortsætter nu herefter alene med vores skattereform.

Men en anden grund til, at vi kan gå med til at ophæve den, er selvfølgelig, at vi har sikret os her i folketingsalen et bredt flertal for en fortsat stram finanspolitik, og det er meget vigtigt for os. Denne stramme finanspolitik tror jeg ikke vi kunne have fået, hvis vi skulle have levet med et forlig med Socialdemokratiet. Det ser vi jo også af de ændringsforslag, som Socialdemokratiet har stillet til finansloven, hvor man igen vil bruge ret kraftigt af skatteydernes penge.

Til slut vil jeg sige, at ophævelsen af renteaftgiften, som der er stort flertal for, er et led i vores fortsatte økonomiske politik, som jo startede allerede i 1982, men som selvfølgelig skal fortsætte fremover. Den går ud på at sikre en lav inflationsudvikling, at sikre, at de offentlige udgifter også holdes i ro eller bliver reduceret, at sikre en stram indkomstpolitik, som der også er bredt flertal for i Folketinget, og at sikre en

omlægning af skatter osv., således at vi kan få fuld fordel af EF's indre marked.

Til sidst skal jeg sige, at Venstre kan støtte det forslag, skatteministeren har fremsat, og jeg håber, vi kan få det vedtaget i løbet af en uges tid.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg er da glad for den oplevelse, jeg har givet hr. Skrumsager Skau. Jeg forstod, at han syntes, det var en fantastisk tale, jeg havde holdt, og den opmærksomhed vil jeg da gerne takke for.

Men når hr. Skrumsager Skau syntes, det var helt utroligt, at man kunne sige det, jeg havde sagt om det lånefinansierede forbrug, der steg og steg, vil jeg gøre opmærksom på, at det væsentligste skift, der skete i efteråret 1986, vel var, at det var første gang, regeringen erkendte, at det ikke gik »ufattelig godt«. Da man lavede julepakken, og da man lavede påskepakken, sagde man: Der skal en lille justering til, men derudover så går det fortsat »ufattelig godt«. Her erkendte man altså fra regeringens side, at vi havde dybtgående problemer, og at vi var på vej imod et betalingsbalanceunderskud i 1986 af størrelsesordenen ca. 35 mia. kr.

Når hr. Skrumsager Skau taler om drillerier, vil jeg gerne sige til hr. Skrumsager Skau, at jeg ikke henregner det, at man tilbyder andre partier noget, som man har en aftale med os om, under kategorien »drillerier«, men under kategorien »almindelig politisk uanstændighed«, og jeg vil tilføje, at jeg ikke tror, det var forekommet, hvis finansministeren fortsat havde heddet Palle Simonsen. Jeg synes, det er beklageligt, at man bærer sig ad på den måde, specielt i en sag, hvor man kunne have henvendt sig til os og derved fået opklaret, at Socialdemokratiet aldrig ville modsætte sig ophævelse af renteaftgiften. Jeg havde stået her 2 timer forinden og vedkendt mig Socialdemokratiets forpligtelser, men regeringen sagde bare: Pyt med det, hvis vi kan få en aftale med Fremskridtspartiet om finansloven, er vi ligeglade med, hvilke aftaler vi har med Socialdemokratiet.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg skal ikke blande mig i slagsmålet mellem Socialdemokratiet og Venstre. Men jeg vil ger-